

De populisten zijn de nieuwe socialisten

Posted on 8 juni 2024 by Syp Wynia

Er brak een wat aanstellerig applaus los in de verkiezingszaal van de PvdA en GroenLinks toen de verslaggeefster van het *NOS Journaal* in beeld verscheen en meldde dat de combinatie meer stemmen had gehaald dan de PVV van Geert Wilders. Althans: volgens de exitpoll van de verkiezingen voor het Europees Parlement. En voorbijgaand aan het feit dat de PVV bij exitpolls altijd minder zetels krijgt dan in de werkelijke uitslag. En voorbijgaand aan het feit dat de PVV in vergelijking met vijf jaar geleden een geweldige overwinning had geboekt en de PvdA zelfs samen met GroenLinks – en met meer Nederlandse zetels in Straatsburg – juist had verloren in vergelijking met 2019. En toen moesten die donderdagavond in de rest van Europa de verkiezingen nog beginnen.

De uitslag van de Nederlandse poot van deze 'Europese' verkiezingen mogen dan niet zo spectaculair ogen, ze maken wel deel uit van een spectaculaire beweging waarvan het einde nog niet in zicht is. En die luidt dat wie vroeger achter socialistische dan wel sociaaldemocratische partijen aanliep, nu steeds vaker geneigd is achter 'populistische' partijen aan te lopen. Kortweg gezegd: de

socialisten zijn populist geworden. En daar is maar één oorzaak voor en die heet: migratie.

Socialistische dan wel sociaaldemocratische partijen in Europa mogen er graag prat op gaan dat zij de verzorgingsstaat hebben opgebouwd, met uitkeringen, pensioenen, zorg en onderwijs. Dat is lang niet altijd letterlijk zo. In Nederland en de buurlanden is de naoorlogse verzorgingsstaat eerder een coproductie van sociaaldemocraten en christendemocraten, in het Nederlandse geval met name van katholieke politici (die bang waren dat hun klantenkring anders zo weglopen, wat ze vervolgens toch vaak deden). Maar de socialisten en sociaaldemocraten gingen er niettemin prat op dat zij de uitvinders én de hoeders van de verzorgingsstaat waren.

Nu wil het, dat zo'n verzorgingsstaat niet zonder grenzen kan. Een verzorgingsstaat is per definitie een *nationale* verzorgingsstaat. Daar hebben vooral socialisten maar ook sociaaldemocraten vanaf den beginne moeite mee gehad, omdat ze zich als een internationale beweging wensten te zien. Niet voor niets heet hun lijflied *De Internationale* (die volgens plan zou gaan 'heersen op aard'). Terwijl je als socialist claimt de hoeder van de eigen nationale verzorgingsstaat te zijn beweer je tegelijkertijd grensoverschrijdend, 'internationaal' te zijn.

Onderdrukten

Dat ging de afgelopen decennia gruwelijk mis, toen miljoenen arme lieden die nooit contributie voor onze verzorgingsstaat hadden betaald toch aan de deur klopten, mochten blijven, gemiddeld weinig en vaak niets bijdroegen en vaak bovengemiddeld gebruik maakten van onze verzorgingsstaat. De arme lieden concurreerden ook nog eens met onze onderdrukten om een plaatsje op de arbeidsmarkt en op de wachtlijst voor sociale huurwoningen.

De meeste socialistische dan wel sociaaldemocratische partijen lieten dat gebeuren of juichten dat zelfs toe. De beweerde hoeders van onze arbeiders vergaten dat als je de proletariërs van *alle* landen onder de paraplu van onze verzorgingsstaat wilt brengen het snel bekeken is met die verzorgingsstaat. Een land zonder grens is geen land, een verzorgingsstaat zonder begrenzing is al gauw geen verzorgingsstaat meer.

Zoiets gaat natuurlijk niet goed, ook omdat volksverhuizingen van kansarmen uit

verre streken niet alleen het sociale stelsel ondermijnen, maar er allerlei andere, vooral voor de kansarmen van hier onprettige verschijnselen optreden. Zij moeten concurreren met de kansarmen van buiten, hun lonen worden gedrukt door de kansarmen van buiten. Maar ook verandert hun woonomgeving op een manier waar ze niet om hebben gevraagd, ze kunnen hun buren niet verstaan en ga zo maar door.

Interessant neveneffect: de nieuwkomers krijgen ook stemrecht en omarmen de politici die zich voordoen als de oprichters en hoeders van hun nieuwverworven verzorgingsstaat. De liefde blijkt wederzijds, maar als linkse politici blijer zijn met allochtonen dan met de arbeiders van weleer dan gaan die arbeiders toch eens om zich heen kijken. Zo geschiedde. Het gebeurde in golven en niet overal in dezelfde mate, maar naarmate socialisten en sociaaldemocraten in Europa de afgelopen decennia meer van de wereld werden en de eigen klandizie verwaarloosden, werden politici die zich wel over de nationale verzorgingsstaat bekommerden populairder.

De hoogmis van het internationalisme en de nauwelijks belemmerde migratie vanuit andere continenten naar Europa had in december 2018 plaats in de Marokkaanse stad Marrakesh. Onder regie van de Verenigde Naties en in nauwe samenwerking met de Europese Commissie was er de voorgaande jaren door ambtenaren en lobbyïsten buiten het zicht van kiezers en hun volksvertegenwoordigers een migratiepact voorbereid, dat in Marrakesh werd afgehamerd.

Eerder won Forum

Er stonden de gekste dingen in dat pact. Zo verplichtten regeringen zich om de subsidie in te houden van publieke omroepen die niet meededen aan het verspreiden van de zegeningen van migratie. (Pikant: de enige publieke omroep in Nederland die onder die definitie valt, de kleine omroep ON, werd door de overkoepelende NPO enkele malen beboet en gepoogd het stelsel uit te werken).

In België viel eind 2018 de regering, omdat een grote regeringspartij het Verdrag van Marrakesh niet wenste te tekenen. In Nederland stemden de meeste partijen in met ‘Marrakesh’, ook een partij als de PvdA, die zichzelf graag ziet als oprichter en de hoeder van de verzorgingsstaat. Maar enkele maanden na ‘Marrakesh’ hadden we in Nederland Provinciale Statenverkiezingen. En daar werd Forum voor

Democratie de grootste. Forum had zich als enige partij afgetekend verzet tegen het migratiepact van Marrakesh.

Biden volgt Trump

In de hele westerse wereld worden verkiezingsuitslagen in toenemende mate bepaald door de mate waarin politici bereid zijn hun landen te vrijwaren van volksverhuizingen uit andere continenten. Joe Biden ziet zich in het zicht van de presidentsverkiezingen van november gedwongen de Amerikaanse zuidgrens dicht te gooien, omdat hij het anders aflegt tegen de populist Donald Trump. De afgelopen jaren zijn in traditionele sociaaldemocratische landen kiezers overgestapt naar populisten (zoals in Denemarken en Zweden) of hebben sociaaldemocraten (zoals in Denemarken) besloten om hun achterban terug te winnen door het migratiebeleid van de populisten te kopiëren. Want dat is de keus waar links in de westerse wereld anno 2024 voor staat: of je komt als voorheen-volkspartij op voor de mensen waarvoor je bent opgericht, of je ben gedoemd ten onder te gaan. Het omarmen van het klimaat, de natuur of Gaza en het verwaarlozen van het eerste belang van je kiezers is een doodlopende straat.

En wat doet de Nederlandse PvdA, tegenwoordig in een latrelatie met GroenLinks? De PvdA van Frans Timmermans schreeuwt tegen de partij waar hun kiezers naar toe zijn vertrokken. De PvdA haalt die kiezers niet terug, zoals de Deense PvdA heeft gedaan. Nee, de PvdA verkettert de ooit trouwe aanhang omdat ze zijn vertrokken en houdt zich op de been met het luxe links van GroenLinks, de *radical chic* van klimaat, woke en Gaza.

Niet dat de PvdA nooit leiders heeft gehad die het gevaar zagen. Wouter Bos benadrukte dat de verzorgingsstaat het niet zou houden met open grenzen en bepleitte onder meer geleidelijke en voorwaardelijke ingroei in de Nederlandse sociale voorzieningen. Lodewijk Asscher ging buurten bij de Denen. Beiden werden door hun partij naar de zijkant geduwd.

In plaats van bij zichzelf te rade te gaan, ging de PvdA van Frans Timmermans samen met Jesse Klaver schelden op de vermaledijde populisten, die steevast als ‘extreemrechts’ worden weggezet. Niet de massale immigratie van kansarmen uit verre streken wordt als problematisch gedefinieerd, maar de populisten die de mensen maar op slechte gedachten brengen.

Ongemak

Zelfs in Duitsland staat de op het punt van immigratie overgevoelige SPD op het punt om de Denen te volgen, maar de Nederlandse sociaaldemocraten blijven wel de wereld omarmen, maar verguizen hun vorige kiezers. Terwijl er toch maar één reden voor de voormalige PvdA-kiezers is om over te stappen naar Wilders: die ziet wél dat de verzorgingsstaat niet zonder grenzen kan. Omdat een verzorgingsstaat voor iedereen een verzorgingsstaat voor niemand is.

Het is een waarheid als een koe, de kiezers van Wilders weten dat al lang, maar de leiders van links komen niet verder dan klagen over de 'nativisten' dan wel de 'populisten' als het echte kwaad. Als ze over de grens zouden kijken, zouden ze zien dat politici die niet opkomen voor hun eigen achterban hun kiezers kwijtraken. Niet omdat die kiezers plotseling foute gedachten hebben gekregen, maar omdat ze door hun vorige leiders zijn verlaten. Geen wonder dat na die exitpoll het verkiezingsapplaus bij GroenLinks-PvdA ongemakkelijk klonk.

Syp Wynia *is hoofdredacteur van* ***Wynia's Week*** *.*

Wynia's Week bestaat dankzij de donateurs. Doet u al mee? ***Doneren kan HIER****. Hartelijk dank!*